

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 10 maja 2016 roku powód Z. S., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanych I. G. i W. G. (1) solidarnie na swoją rzecz kwoty 162.130,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 maja 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że powyższego roszczenia dochodzi z tytułu odszkodowania za utracone w wyniku trzech kradzieży towary oraz dochody w postaci marży za skradzione towary. Powód podał, że strony, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, zawarły w dniu 3 stycznia 2011 roku umowę najmu terenu o powierzchni 12,5 m² zlokalizowanego na zarządzanym przez pozwanych targowisku przy ul. (...) w Ł.. Na targowisku tym znajduje się stanowiący własność powoda kiosk handlowy, w którym zgodnie z przedmiotową umową prowadzi on działalność gospodarczą w zakresie handlu wyrobami tytoniowymi, żywnością, napojami, wyrobami farmaceutycznymi oraz artykułami kosmetycznymi i toaletowymi. Teren targowiska jest chroniony i zgodnie z § 3 ust. 9 umowy najmu, niezależnie od czynszu najemca zobowiązany jest do zapłaty na rzecz wynajmującego opłaty za ochronę targowiska według zasad i warunków ustalonych przez Zarząd Stowarzyszenia (...) P. 147 lub inny organ reprezentujący kupców, stanowiących załącznik do umowy. Wspomniane w ww. regulacji umownej warunki zostały ustalone w uchwale nr (...) Zarządu Stowarzyszenia (...) P. 147 z dnia 30 sierpnia 2008 roku. W przedmiotowej uchwale Zarząd Stowarzyszenia zobowiązał pozwanych do zawarcia stosownej umowy z firmą ochroniarską (...) na warunkach wynegocjowanych przez Zarząd oraz aneksów do umów z kupcami odnośnie odpowiedzialności firmy (...) za strzeżony teren targowiska, zatwierdził budowę stróżówki, której kosztem zostali obciążeni wszyscy kupcy, jak również zarządził zorganizowanie wśród kupców zbiórki funduszy na monitoring targowiska. Za wszystkie ww. zobowiązania pozwani wystawiali kupcom faktury VAT, w tym na bieżąco z tytułu ochrony targowiska. Pozwani w dniu 23 sierpnia 2008 roku zawarli z Agencją Ochrony (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług ochrony mienia nr (...). Każdy z kupców handlujących na targowisku w Ł. przy ul. (...), w tym również powód, ponosi opłaty za ochronę targowiska na rzecz wynajmującego, tj. pozwanych. Aktualnie teren targowiska ochrania (...) Ochrona Sp. z o.o., o czym powód dowiedział się z korespondencji prowadzonej z (...) S.A. z siedzibą w W.. Pomimo, że powód tak jak wszyscy pozostali kupcy z targowiska przy ul. (...), uiszcza co miesiąc na rzecz pozwanych opłatę z tytułu ochrony targowiska, nie jest mu znana treść, ani warunki umowy zawartej z agencją ochrony, bowiem pozwani odmawiają udzielania informacji w tym zakresie.

Pomimo wdrożonych na terenie targowiska środków ochrony, w nocy z dnia 19 na 20 maja 2013 roku nieznani sprawcy dokonali włamania do punktu handlowego powoda, skąd dokonali kradzieży papierosów różnych marek. Z tego tytułu powód poniósł szkodę w towarze w wysokości 46.673,95 zł oraz w kwocie 4.208,37 zł z tytułu utraconych dochodów w postaci marży od skradzionych towarów. Sprawcy do ww. obiektu dostali się po wywarzeniu drzwi wejściowych, pokonując dwa zamki w drzwiach, które zostały uszkodzone. Fakt włamania został stwierdzony przez Z. S. w dniu 20 maja 2013 roku o godz. 7:00, gdy zauważył uchylone drzwi i uszkodzone zamki. O powyższym zdarzeniu powód natychmiast powiadomił policję oraz administrację targowiska, w tym również pozwanych. Powiadomiono także przedstawicieli agencji ochrony. Powód otrzymał dane ubezpieczyciela ww. agencji ochrony, tj. (...) S.A., do którego wystąpił z wnioskiem o wypłatę odszkodowania. Zakład ubezpieczeń odmówił wypłaty świadczenia z uwagi na okoliczność, że powód nie był stroną umowy o świadczenie usług ochrony, a zatem brak jest związku zobowiązaniowego pomiędzy agencją ochrony a powodem. Wobec takiego stanowiska (...) S.A., Z. S. zwrócił się o pomoc do Rzecznika Ubezpieczonych, który prowadził w tej sprawie postępowanie znak (...).

W międzyczasie, w nocy z dnia 11 na 12 września 2013 roku nieznani sprawcy ponownie włamali się do kiosku stanowiącego własność powoda, do którego dostali się po wywarzeniu drzwi wejściowych i wyłamaniu dwóch zamków, skąd dokonali kradzieży papierosów różnych marek. Z tego tytułu powód poniósł szkodę w towarze w wysokości 64.759,63 zł oraz w kwocie 5.828,37 zł z tytułu utraconych dochodów w postaci marży od skradzionych towarów.

Nadto, w związku z ww. włamaniami, powód poniósł szkodę w wysokości 337,40 zł wynikającą z konieczności dwukrotnej wymiany zamków w drzwiach. Również powyższe zdarzenie zostało zgłoszone policji oraz administracji targowiska. W związku ze stanowiskiem ubezpieczyciela agencji ochrony, tj. (...) S.A., ochraniającej targowisko przy ul. (...) odmawiającym wypłaty odszkodowania, pozwani udostępnili powodowi dane swojego ubezpieczyciela, tj. (...) S.A. wraz z numerem polisy ubezpieczenia obowiązującego w okresie od dnia 22 listopada 2012 roku do dnia 21 listopada 2013 roku. Wobec powyższego, powód wystąpił do (...) S.A. z wnioskiem o wypłatę odszkodowania, jednak ww. zakład ubezpieczeń także odmówił powodowi wypłaty świadczenia.

W dniu 27 lutego 2015 roku doszło do kolejnego włamania do kiosku powoda znajdującego. Nieznani sprawcy dostali się do ww. kiosku po uprzednim wyłamaniu rolety antywłamaniowej oraz wybiciu szyby w oknie i dokonali kradzieży z jego wnętrza papierosów różnych marek. Z tego tytułu powód poniósł szkodę w towarze w wysokości 36.759,50 zł, utraconych zarobków w postaci marży w wysokości 3.308,36 zł oraz koszty naprawy rolety antywłamaniowej i wstawienia nowej szyby w oknie w wysokości 255,02 zł. Zdarzenie to, tak jak poprzednie zostało zgłoszone policji i administracji targowiska.

W sprawie każdego z ww. włamań do kiosku powoda, VI Komisariat Policji Komendy Miejskiej Policji w Ł. prowadził dochodzenia. Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2013 roku o sygn. akt 6 MnD 1311/13, RSD 1334/13 umorzono dochodzenie w sprawie włamania i kradzieży papierosów z dnia 19/20 maja 2013 roku z powodu niewykrycia sprawców i wpisano sprawę do rejestru przestępstw. Następnie, postanowieniem z dnia 17 września 2013 roku o sygn. akt 6 MnD 2477/13 umorzono dochodzenie w sprawie włamania i kradzieży papierosów w czasie z dnia 11/12 września 2013 roku z powodu niewykrycia sprawców i wpisano sprawę do rejestru przestępstw. Z kolei postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2015 roku o sygn. akt 6 MnD 482/15 umorzono dochodzenie w sprawie włamania i kradzieży papierosów w dniu 27 lutego 2015 roku, również z powodu niewykrycia sprawców i wpisano sprawę do rejestru przestępstw. Do wszystkich ww. kradzieży doszło pomimo, że teren targowiska jest chroniony przez agencję ochrony, za co powód co miesiąc płaci pozwanym. Na dochodzone niniejszym pozwem roszczenie w łącznej wysokości 162.130,60 zł składają się następujące kwoty:

- 46.673,95 zł z tytułu wartości skradzionego towaru z dnia 19/20 maja 2013 roku,
- 4.208,37 zł z tytułu utraconego dochodu – marży za skradzione towary z dnia 19/20 maja 2013 roku w wysokości 9%,
- 64.759,63 zł z tytułu wartości skradzionego towaru z dnia 11/12 września 2013 roku,
- 5.828,37 zł z tytułu utraconego dochodu – marży za skradzione towary z dnia 11/12 września 2013 roku w wysokości 9%,
- 36.759,50 zł z tytułu wartości skradzionego towaru z dnia 27 lutego 2015 roku,
- 3.308,36 zł z tytułu utraconego dochodu – marży za skradzione towary z dnia 27 lutego 2015 roku w wysokości 9%,
- 337,40 zł wynikająca z konieczności dwukrotnej wymiany zamków w drzwiach zniszczonych w trakcie włamania z dnia 19/20 maja 2013 roku i z dnia 11/12 września 2013 roku,
- 255,02 zł wynikająca z konieczności wstawienia nowej szyby w oknie oraz naprawy rolety antywłamaniowej, zniszczonych w trakcie włamania z dnia 27 lutego 2015 roku.

Pismem z dnia 11 sierpnia 2015 roku pełnomocnik powoda wezwał pozwanych do zapłaty żądanej należności. Pozwani nie zapłacili ww. należności uznając ją za bezzasadną (pozew, k. 2-4).

W odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 27 czerwca 2016 roku pozwani wniesli o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwani wnieśli o zawiadomienie o niniejszym postępowaniu w trybie art. 84 § 1 k.p.c. (...) S.A. i wezwanie jej do wzięcia w nim udziału w charakterze interwenienta ubocznego, wobec faktu, że w okresach dokonywania kradzieży do kiosku powoda, pozwani posiadali ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej u ww. ubezpieczyciela, a w przypadku przegrania przez pozwanych niniejszego procesu przysługiwać im będzie w stosunku do przypozwanego jako ubezpieczyciela roszczenie regresowe w wysokości zasądzonej kwoty.

W uzasadnieniu pozwani wskazali, że przepisy Kodeksu cywilnego nie nakładają na wynajmującego obowiązku ochrony mienia pozostawionego przez najemcę w lokalu. Takiego obowiązku nie nakładała na pozwanych, również umowa najmu, którą zawarli z powodem w dniu 3 stycznia 2011 roku. Co więcej, odpowiedzialność pozwanych za szkody poniesione przez powoda została wyraźnie przez strony ww. umowy wyłączona. Zgodnie bowiem z § 2 ust. 2 tej umowy „wynajmujący nie ponosi odpowiedzialności za szkody poniesione przez najemcę, zarówno w zakresie strat, jak i utraconych korzyści, powstałe przy i w związku z prowadzoną przez najemcę działalnością oraz wynikające lub związane ze stanem technicznym obiektu handlowego, w którym najemca prowadzi działalność, czy też z niezapewnieniem przez najemcę odpowiedniego stanu bezpieczeństwa”.

W tym zakresie, w związku z treścią § 8 ust. 1 umowy najmu, nigdy nie doszło do zmiany zobowiązań pozwanych. Strona powodowa nie przedstawiła aneksu do obowiązującej umowy lub osobnej umowy, sporządzonych na piśmie, które wskazywałyby na przyjęcie przez pozwanych obowiązku ochrony lub ustanowienia ochrony mienia powoda albo odpowiedzialności za szkody poniesione przez powoda. Ponadto, skoro w umowie najmu zastrzeżono, że jej zmiany wymagają potwierdzenia na piśmie pod rygorem nieważności, to jakiegokolwiek ustalenia w innej formie, nawet gdyby zostały poczynione, są nieważne, na co wskazuje wprost treść art. 76 k.c. w związku z art. 58 k.c. Jednocześnie pozwani kwestionują jakoby kiedykolwiek i w jakiegokolwiek formie przyjęli na siebie zobowiązanie ochrony mienia powoda lub ustanowienia takiej ochrony na jego rzecz albo przyjęcia odpowiedzialności za poniesione przez niego szkody.

Dodatkowo, pozwani podnieśli, że nie może być uznany za źródło obowiązku ochrony mienia powoda, fakt ponoszenia przez niego częściowych kosztów ochrony targowiska, dzierżawionego przez pozwanych. Obowiązek ponoszenia opłat z tego tytułu wynika wprost z umowy najmu, tj. z § 3 ust. 9, a ponadto znajduje oparcie również w § 6 ust. 2 lit. b) Regulaminu targowisk miejskich, stanowiącego załącznik nr 3 do uchwały Nr (...) Rady Miejskiej w Ł. z dnia 7 września 2005 roku. Zgodnie z § 1 ust. 1 umowy o świadczenie usług ochrony mienia nr (...) z dnia 23 sierpnia 2008 roku zawartej pomiędzy pozwanymi a Agencją Ochrony (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W., przedmiotem ww. umowy jest świadczenie przez zleceniobiorcę na rzecz zleceniodawcy usług w zakresie działań ochronnych zmierzających do ograniczenia zagrożenia utraty lub zniszczenia mienia zleceniodawcy, tj. należącego do pozwanych. Powyższa umowa nie kreuje żadnych uprawnień dla osób trzecich, niebędących jej stronami, w tym również dla powoda.

Pozwani wywiedli również, że powołana w pozwie uchwała Zarządu Stowarzyszenia (...) w żadnym punkcie nie wskazała, że przedmiotowe stowarzyszenie życzyło sobie, aby pozwani zawarli umowę o świadczenie usług ochrony mienia poszczególnych kupców, a w tym również powoda. Niemniej jednak, uchwała ta nie rodzi po stronie pozwanych żadnego zobowiązania, ponieważ nie stanowi powszechnie obowiązującego prawa, nie prowadziła również do nabycia przez powoda jakichkolwiek uprawnień. Uchwały organów stowarzyszenia są wewnętrznymi aktami tych organizacji, nie powodujących zmiany lub powstania zobowiązań podmiotów trzecich.

W związku z powyższym, w ocenie pozwanych, nie dopuścili się oni naruszenia jakiegokolwiek zobowiązania w tym zakresie i w konsekwencji nie są na gruncie przepisu art. 471 k.c., obowiązani do naprawienia szkody wyrządzonej powodowi przez osobę trzecią, która dokonała kradzieży rzeczy pozostawionych przez niego w lokalu. Nie zachodzi zatem ich odpowiedzialność cywilna.

Z tzw. ostrożności procesowej pozwani podnieśli, że dochodzona przez powoda kwota z tytułu odszkodowania w związku z włamaniami i kradzieżami do prowadzonego przez niego punktu handlowego jest znacząco zawyżona. Nieprawidłowości w zakresie szacowania szkody poniesionej w związku z kradzieżą z dnia 19/20 maja 2013 roku jednoznacznie wykazała kontrola przeprowadzona przez (...) Sp. z o. o., działająca w imieniu (...) S.A., w ramach postępowania likwidacyjnego szkody o nr (...). Dokonując tzw. krzyżowej kontroli skradzionego asortymentu,

ujawniono wówczas nieprawidłowości na poziomie 10% całości zestawienia, w tym m.in.: brak faktur zakupu, potwierdzających ilość zakupionego towaru, niezgodności w tym zakresie z remanentem końcowym. Czyni to niewiarygodnym przedstawione przez powoda zestawienie szkody.

Z uwagi na brak przedstawienia faktur zakupu całego towaru, który według strony powodowej miałby zostać skradziony podczas zdarzeń z dnia 11/12 września 2013 roku oraz 27 lutego 2015 roku, pozwani podnieśli, że również w tych wypadkach, powództwo nie zostało udowodnione co do wysokości, tak co do wartości utraconego towaru, jak i utraconego dochodu.

O braku rzetelności przedstawionej przez powoda wyceny szkód, poniesionych w związku z włamaniami i kradzieżami do prowadzonego przez niego kiosku, według pozwanych świadczy również to, że organy ścigania, prowadzące postępowania przygotowawcze w sprawie tych kradzieży, zupełnie inaczej określiły kwoty ukradzonego mienia. I tak w postanowieniu o umorzeniu dochodzenia i wpisaniu sprawy do rejestru przestępstw z dnia 17 czerwca 2013 roku, dotyczącym pierwszej z kradzieży, wskazano kwotę 43.933,70 zł. Z kolei w postanowieniu o umorzeniu dochodzenia i wpisaniu sprawy do rejestru przestępstw z dnia 17 września 2013 roku, dotyczącym kradzieży z dnia 11/12 września 2013 roku, wskazano kwotę 50.000,00 zł. Natomiast w postanowieniu o umorzeniu dochodzenia i wpisaniu sprawy do rejestru przestępstw z dnia 3 kwietnia 2015 roku, dotyczącym kradzieży z dnia 27 lutego 2015 roku, wskazano kwotę 14.279,00 zł. Za każdym razem więc, organy ścigania ustalały inne wartości ukradzonego towaru, niż te wskazane w pozwie (odpowiedź na pozew, k. 301-302v).

Na rozprawie w dniu 15 września 2016 roku strony poparły swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie (protokół z rozprawy, k. 570 i 574).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) Kiosk spożywczo-przemysłowy z siedzibą w Ł., mającej za przedmiot sprzedaż detaliczną wyrobów tytoniowych (bezsporne- wydruk z (...) powoda, k. 23).

Pozwani prowadzą działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą (...) spółka cywilna W. G. (1), I. M. z siedzibą w Ł., nakierowaną na wynajem i zarządzanie nieruchomościami własnymi lub dzierżawionymi (bezsporne - wydruk z (...) pozwanego W. G. (1), k. 24).

W dniu 3 stycznia 2011 roku pozwani jako wynajmujący zawarli z powodem jako najemcą umowę najmu terenu o wstępnej szacunkowej powierzchni 12,5 m² zlokalizowanego na targowisku przy ul. (...) w Ł., oznaczonego na planie sytuacyjnym targowiska pod nr 18 i 19, przeznaczonego do prowadzenia działalności gospodarczej z asortymentem obejmującym wyroby tytoniowe, żywność, napoje, wyroby farmaceutyczne, artykuły kosmetyczne i toaletowe (dowód: umowa najmu, k. 25-27v).

Strony ww. umowy ustaliły m.in., że wynajmujący nie ponosi odpowiedzialności za szkody poniesione przez najemcę, zarówno w zakresie strat, jak i utraconych korzyści, a także jakiegokolwiek odpowiedzialności względem osób trzecich, w tym klientów najemcy za szkody powstałe przy i w związku z prowadzoną przez najemcę działalnością oraz wynikające lub związane ze stanem technicznym obiektu handlowego, w którym najemca prowadzi działalność, czy też z niezapewnieniem przez najemcę odpowiedniego stanu bezpieczeństwa (§ 2 ust. 2 umowy najmu).

Z tytułu najmu, najemca zobowiązał się – niezależnie od świadczenia czynszu – do zapłaty na rzecz wynajmującego opłaty za ochronę targowiska według zasad i warunków ustalonych przez Zarząd Stowarzyszenia (...) P. 147 lub inny organ reprezentujący kupców, stanowiących załącznik do umowy najmu (§ 3 ust. 9 umowy najmu).

Nadto, strony postanowiły, że zmiany umowy będą wymagały potwierdzenia na piśmie pod rygorem nieważności, jak również, że w sprawach nieuregulowanych w umowie zastosowanie znajdują przepisy Kodeksu cywilnego (§ 8 ust. 1 i 2 umowy najmu).

Zgodnie z powołanym wyżej zapisem § 3 ust. 9 umowy najmu, załącznik do niej stanowi uchwała nr (...) Zarządu Stowarzyszenia (...) P. 147 podjęta w dniu 30 sierpnia 2008 roku, którą rzeczony Zarząd zobowiązał pozwanych jako administratorów Targowiska Miejskiego przy ul. (...) w Ł. do podpisania umowy z firmą ochroniarską (...) na warunkach wynegocjowanych przez Zarząd oraz do zawarcia odpowiednich aneksów do umów z kupcami odnośnie odpowiedzialności firmy (...) za strzeżony teren targowiska, jak również zatwierdził budowę stróżówki, której kosztem zostali obciążeni kupcy – w wysokości 150,00 zł brutto od każdego stałego punktu sprzedaży, ustalili opłatę za ochronę w wysokości 100,00 zł brutto od każdego punktu sprzedaży, obowiązującą od miesiąca września 2008 roku oraz zarządził zorganizowanie zbiórki funduszy na zainstalowanie monitoringu targowiska w 6 ratach po 100,00 zł od każdego punktu sprzedaży (dowód: uchwała nr (...) Zarządu Stowarzyszenia (...) P. 147, k. 28).

Dodatkowo, każda z osób prowadzących handel na targowisku była obowiązana przestrzegać postanowień Regulaminu targowisk miejskich, stanowiącego załącznik nr 3 do uchwały (...) Rady Miejskiej w Ł. z dnia 7 września 2005 roku, którego treść § 6 ust. 2 pkt 1 lit. b) obliguje kupców handlujących na targowisku w obiektach usytuowanych na wydzierżawionych (wynajętych) przez nich działkach do uiszczania opłat za usługi świadczone przez administratora, takie jak np. dozór nocny (dowód: regulamin targowisk miejskich, k. 29).

W dniu 23 sierpnia 2008 roku pozwani jako zleceniodawcy zawarli z Agencją Ochrony (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. (obecnie: Agencja Ochrony Mienia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.) jako zleceniobiorcą umowę o świadczenie usług ochrony mienia nr (...), mającej za przedmiot świadczenie przez zleceniobiorcę na rzecz zleceniodawcy usług w zakresie działań ochronnych zmierzających do ograniczenia zagrożenia utraty lub zniszczenia mienia zleceniodawcy na obiekcie targowiska znajdującego się przy ul (...) w Ł. (dowód: umowa o świadczenie usług ochrony mienia, k. 306-308).

Zgodnie z § 1 ust. 2 i 3 ww. umowy, dozór mienia w obiekcie targowiska miał być realizowany z należytą starannością od dnia 1 września 2008 roku, godz. 18:00 w następującym systemie: w niedziele i święta – posterunek całodobowy, od poniedziałku do piątku – posterunek w godzinach 18:00-06:00 dnia następnego, w soboty – posterunek od godz. 15:00.

W ramach zawartej umowy, mocą treści jej § 2, zleceniobiorca zobowiązał się m.in. do podejmowania działań prewencyjnych ograniczających zagrożenia mienia w obiekcie, a w przypadku stwierdzenia niebezpieczeństwa zniszczenia lub utraty mienia, do podjęcia czynności zmierzających do ograniczenia jego rozmiarów i natychmiastowego powiadomienia zleceniodawcy, policji oraz w uzasadnionych przypadkach innych służb (straż pożarna, pogotowie ratunkowe itp.), a nadto do powiadamiania zleceniodawcy o konieczności poprawy zabezpieczenia mienia znajdującego się na terenie obiektu oraz samego obiektu przy zachowaniu formy pisemnej, posiadania aktualnej polisy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej deliktowej i kontraktowej, jak również ponoszenia odpowiedzialności wobec zleceniodawcy za szkodę wynikłą z zawinonego niewykonania lub nienależytego wykonania umowy.

Pomimo wdrożonych przez pozwanych środków ochrony targowiska, na jego terenie stosunkowo często dochodziło do kradzieży. Kiosk powoda, usytuowany w ciągu otwartym targowiska, choć objęty zasięgiem monitoringu, jest obiektem szczególnie narażonym na kradzieże ze względu na prowadzony przez niego handel wyrobami tytoniowymi, które stanowią pożądaną towar dla potencjalnych złodziei (dowód: zeznania świadka B. J., e-protokół czas 00:13:22, czas 00:19:11, k. 570-571; zeznania świadka W. G. (2), e-protokół czas 00:41:21, czas 00:51:21, k. 571v; zeznania świadka A. Z., e-protokół czas 00:58:20, k. 572).

W nocy z 19 na 20 maja 2013 roku nieznanymi sprawcami, po uprzednim wylamaniu zamków w drzwiach, dokonali włamania do punktu handlowego powoda oraz kradzieży z jego wnętrza papierosów wszystkich dostępnych marek znajdujących się tym kiosku o łącznej wartości 43.933,70 zł. O powyższym zdarzeniu powód powiadomił policję.

Dochodzenie prowadzone przez VI Komisariat Policji Komendy Miejskiej Policji w Ł., sygn. akt 6 MnD 1311/13, RSD 1334/13, nie doprowadziło do wykrycia sprawców, wobec czego w dniu 17 czerwca 2013 roku postępowanie to zostało

umorzone z ww. powodu, a sprawę wpisano do rejestru przestępstw (dowód: postanowienie o umorzeniu dochodzenia z dnia 17 czerwca 2013 roku, k. 34).

Z wyliczeń powoda samego wynikało jednak, że wskutek powyższej kradzieży poniósł on szkodę w łącznej wysokości 51.051,02 zł, na którą złożyły się kwoty: 46.673,95 zł z tytułu wartości skradzionego towaru, 4.208,37 zł z tytułu utraconego dochodu – marży za skradzione towary w wysokości 9% oraz 168,70 zł wynikająca z konieczności wymiany zamków w drzwiach (dowód: przesłuchanie powoda Z. S., e-protokół czas 01:34:50, k. 573).

Szkodę powstałą w związku z dokonaną kradzieżą, powód zgłosił ubezpieczycielowi odpowiedzialności cywilnej agencji ochrony targowiska tj. firmie (...) S.A. z siedzibą w W. i wystąpił do niej z wnioskiem o wypłatę odszkodowania.

Decyzją z dnia 30 września 2013 roku odmówiono powodowi wypłaty odszkodowania, w uzasadnieniu wskazując m.in., że zleceniobiorca umowy o świadczenie usług ochrony mienia nr (...), a więc agencja ochrony, jest obowiązana do ochrony mienia zleceniodawcy, tj. pozwanych, natomiast jak wynika ze zgromadzonego materiału, skradzione mienie stanowiło własność firmy (...) Z. S. z siedzibą w Ł. – najemcy lokalu handlowego. Tak więc, towarzystwo ubezpieczeń odmówiło powodowi wypłaty świadczenia z uwagi na okoliczność, że nie był on stroną ww. umowy o dozór, a zatem, wobec braku stosunku prawnego między nim a agencją ochrony, brak jest odpowiedzialności ubezpieczonej, w konsekwencji czego, nie ma podstaw do wypłaty odszkodowania. Pomimo złożonego odwołania od wydanej decyzji, stanowisko ubezpieczyciela nie uległo zmianie (dowód: decyzja (...) S.A z dnia 30 września 2013 roku, k. 39-40; decyzja (...) S.A z dnia 26 listopada 2013 roku, k. 40v).

Wobec takiego stanowiska (...) S.A., Z. S. zwrócił się o pomoc do Rzecznika Ubezpieczonych, który prowadził w tej sprawie postępowanie znak (...), jednak nie doprowadziło ono do pozytywnego załatwienia sprawy i uznania roszczeń powoda przez ww. towarzystwo (dowód: wniosek powoda o podjęcie interwencji przez Rzecznika Ubezpieczonych, k. 324; pisma Rzecznika Ubezpieczonych, k. 43-46).

Następnie powód, wobec udostępnienia mu przez pozwanych numeru ich polisy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadanej w (...) S.A. z siedzibą w W., obowiązującej w okresie od dnia 22 listopada 2012 roku do dnia 21 listopada 2013 roku, ponownie zgłosił szkodę z 19/20 maja 2013 roku, domagając się odszkodowania. Jednakże, również i ten ubezpieczyciel w decyzji z dnia 10 lutego 2014 roku odmówił powodowi wypłaty świadczenia. W uzasadnieniu (...) S.A. podało, że zgodnie z zawartą z pozwanymi umową ubezpieczenia, przedmiotem ubezpieczenia jest odpowiedzialność cywilna ubezpieczonego za szkody wyrządzone osobie trzeciej w związku z prowadzeniem przez ubezpieczonego działalności określonej w umowie ubezpieczenia lub posiadaniem mieniem, które jest wykorzystywane do takiej działalności lub innym mieniem określonym w umowie ubezpieczenia, będące następstwem czynu niedozwolonego w granicach odpowiedzialności ustawowej (OC deliktowa) lub niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (OC kontraktowa). Powołując się na § 2 ust. 2 umowy najmu z dnia 3 stycznia 2011 roku, (tj. wynajmujący nie ponosi odpowiedzialności za szkody poniesione przez najemcę, zarówno w zakresie strat, jak i utraconych korzyści, a także jakiegokolwiek odpowiedzialności względem osób trzecich, w tym klientów najemcy za szkody powstałe przy i w związku z prowadzoną przez najemcę działalnością oraz wynikające lub związane ze stanem technicznym obiektu handlowego, w którym najemca prowadzi działalność, czy też z niezapewnieniem przez najemcę odpowiedniego stanu bezpieczeństwa) oraz na § 1 ust. 1 umowy o świadczenie usług ochrony mienia nr (...) z dnia 23 sierpnia 2008 roku, (tj. przedmiotem ww. umowy jest świadczenie przez zleceniobiorcę na rzecz zleceniodawcy usług w zakresie działań ochronnych zmierzających do ograniczenia zagrożenia utraty lub zniszczenia mienia zleceniodawcy) ww. ubezpieczyciel stwierdził, że pomiędzy powodem a pozwanymi nie zaistniał stosunek zobowiązaniowy będący podstawą przypisania odpowiedzialności kontraktowej, a mienie powoda nie zostało powierzone do ochrony przez agencję ochrony, przez co żądanie odszkodowania jest niezasadne (dowód: pismo pozwanych, k. 48; dokument polisy ubezpieczenia OC pozwanych w (...) S.A., k. 310; decyzja (...) S.A. z dnia 10 lutego 2014 roku, k. 42; przesłuchanie powoda Z. S., e-protokół czas 01:49:36, k. 573).

W nocy z 11 na 12 września 2013 roku nieznani sprawcy, po uprzednim wyłamaniu zamków w drzwiach, ponownie dokonali włamania do kiosku powoda oraz kradzieży z jego wnętrza papierosów, biletów MPK oraz kart telefonicznych o łącznej wartości 50.000,00 zł.

O powyższym zdarzeniu powód powiadomił policję. Dochodzenie, również i tym razem prowadzone przez VI Komisariat Policji Komendy Miejskiej Policji w Ł., sygn. akt 6 MnD 2477/13, nie doprowadziło do wykrycia sprawców, wobec czego w dniu 17 września 2013 roku postępowanie to zostało umorzone z ww. powodu, a sprawę wpisano do rejestru przestępstw (dowód: postanowienie o umorzeniu dochodzenia z dnia 17 września 2013 roku, k. 35).

Z wyliczeń powoda wynikało, że wskutek powyższej kradzieży poniósł on szkodę w łącznej wysokości 70.756,70 zł, na którą złożyły się kwoty: 64.759,63 zł z tytułu wartości skradzionego towaru, 5.828,37 zł z tytułu utraconego dochodu – marży za skradzione towary w wysokości 9% oraz 168,70 zł wynikająca z konieczności wymiany zamków w drzwiach (dowód: przesłuchanie powoda Z. S., e-protokół czas 01:34:50, k. 573).

W dniu 27 lutego 2015 roku doszło do kolejnego włamania do budki handlowej powoda. Nieznani sprawcy dostali się do jej wnętrza po uprzednim wyłamaniu rolety antywłamaniowej oraz wybiciu szyby w oknie, po czym dokonali kradzieży papierosów różnych marek o łącznej wartości 14.279,00 zł. O powyższym zdarzeniu powód powiadomił policję. Dochodzenie, ponownie prowadzone przez VI Komisariat Policji Komendy Miejskiej Policji w Ł., sygn. akt 6 MnD 482/15, nie doprowadziło do wykrycia sprawców, wobec czego w dniu 3 kwietnia 2015 roku postępowanie to zostało umorzone z ww. powodu, a sprawę wpisano do rejestru przestępstw (dowód: postanowienie o umorzeniu dochodzenia z dnia 3 kwietnia 2015 roku, k. 36).

Z wyliczeń powoda wynikało, że wskutek powyższej kradzieży poniósł on szkodę w łącznej wysokości 40.322,88 zł, na którą złożyły się kwoty: 36.759,50 zł z tytułu wartości skradzionego towaru, 3.308,36 zł z tytułu utraconego dochodu – marży za skradzione towary w wysokości 9% oraz 255,02 zł wynikająca z konieczności wstawienia nowej szyby w oknie oraz naprawy rolety antywłamaniowej (dowód: przesłuchanie powoda Z. S., e-protokół czas 01:34:50, k. 573).

Budka handlowa powoda, jeszcze przed dokonaniem z niej pierwszej kradzieży towarów, posiadała zabezpieczenia w postaci rolety antywłamaniowej i metalowych drzwi z dwoma solidnymi zamkami. Powód nie ubezpieczył indywidualnie zarówno samego kiosku, jak i sprzedawanego towaru sądząc, że pełne ubezpieczenie w tym zakresie zapewnia mu agencja ochrony wynajęta przez pozwanych, w której kosztach zatrudnienia co miesiąc partycypuje. Uznał, że teren targowiska to, także jego kiosk (wraz z towarem) oraz wszystkie inne budynki. Tymczasem, dozór targowiska sprawowany przez wynajętą agencję ochrony, za który obligatoryjną opłatę ponoszą co miesiąc wszyscy kupcy, obejmował faktycznie ochronę infrastruktury i obiektów na terenie targowiska, niezależnie od tego, czy są to boksy handlowe niezwiązane trwale z gruntem stanowiące własność kupców, czy też naniesienia budowlane będące własnością pozwanych (dowód: przesłuchanie powoda Z. S., e-protokół czas 01:18:42, czas 01:23:37, czas 01:34:50, k. 572v-573; zeznania świadka W. G. (2), e-protokół czas 00:41:21, czas 00:53:36, k. 571v; zeznania świadka A. Z., e-protokół czas 00:58:20, k. 572; przesłuchanie pozwanej I. M., e-protokół czas 02:10:19, czas 02:00:33, czas 02:27:51, k. 573v).

Pomimo uiszczenia wraz z czynszem ww. opłaty za ochronę targowiska przy ul. (...) w Ł., niektórzy z kupców handlujący na targowisku wartościowymi towarami dodatkowo ubezpieczyli indywidualnie najmowane lokale oraz sprzedawane towary, z uwagi na realne zagrożenie kradzieżami, bądź z tego względu, że w przeszłości padli już ofiarami kradzieży. Wdrażane zwykle systemy zabezpieczeń sprowadzają się do założenia rolet i szyb antywłamaniowych, własnego monitoringu, czy też alarmu dźwiękowego (dowód: zeznania świadka B. J., e-protokół czas 00:36:43, k. 571; zeznania świadka W. G. (2), e-protokół czas 00:41:21, czas 00:51:21, k. 571v).

Łącznie trzy kradzieże z włamaniem, wskutek których powód poniósł szkodę majątkową, fakt ubezpieczenia się innych kupców, czy namowy samych pozwanych, nie skłoniły go do zawarcia indywidualnej umowy ubezpieczenia kiosku lub choćby sprzedawanego towaru (dowód: zeznania świadka B. J., e-protokół czas 00:19:11, k. 570v, przesłuchanie pozwanej I. M., e-protokół czas 02:34:33, k. 573v-574).

Pismem z dnia 11 sierpnia 2015 roku powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 161.875,58 zł tytułem odszkodowania za skradzione z jego kiosku posadowionego na targowisku przy ul. (...) w Ł. towary oraz utracone dochody w związku z dokonanymi kradzieżami (dowód: wezwanie do zapłaty, k. 37).

W odpowiedzi na powyższe wezwanie, pozwani uznali roszczenie powoda za bezzasadne, jak również zakwestionowali jego wysokość (dowód: odpowiedź na wezwanie do zapłaty, k. 38).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów prywatnych złożonych do akt sprawy, przesłuchania powoda Z. S., przesłuchania pozwanej I. M. oraz zeznań świadków B. J., W. G. (2) i A. Z., które pozostając spójne i logiczne, uzupełniły materiał dowodowy w postaci dokumentów.

Zgłoszony przez stronę powodową wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości na okoliczność ustalenia rzeczywistej wysokości szkody majątkowej poniesionej przez powoda wskutek trzech kradzieży towarów, Sąd uznał za bezprzedmiotowy ze względu na fakt, iż w niniejszym postępowaniu nie przesądzono o zasadzie odpowiedzialności, a zatem, zbędnymi i w konsekwencji prowadzącymi do przedłużenia postępowania w sprawie, byłyby dążenia zmierzające do ustalenia spornej między stronami wartości szkody poniesionej przez powoda, które ostatecznie pozostają indyferentne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu w całości.

Bezspornym jest, że strony łączyła umowa najmu terenu o powierzchni 12,5 m² zlokalizowanego na targowisku przy ul. (...) w Ł., oznaczonego na planie sytuacyjnym targowiska pod nr 18 i 19, przeznaczonego do prowadzenia działalności gospodarczej z asortymentem obejmującym m.in. wyroby tytoniowe, zawarta w dniu 3 stycznia 2011 roku, na którym powód postawił kiosk, gdzie prowadził działalność o ww. profilu.

Poza sporem pozostaje również, że pozwani w dniu 23 sierpnia 2008 roku zawarli z Agencją Ochrony (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. (obecnie: Agencja Ochrony Mienia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.) umowę o świadczenie usług ochrony mienia nr (...), mającej za przedmiot świadczenie przez ww. agencję na rzecz pozwanych usług w zakresie działań ochronnych zmierzających do ograniczenia zagrożenia utraty lub zniszczenia mienia zleceniodawcy na obiekcie przedmiotowego targowiska.

Spornymi okazały się zakresy obowiązków i odpowiedzialności wynajmującego wynikające z umowy najmu oraz agencji ochrony wynikające z umowy o świadczenie usług ochrony mienia, w kontekście zapewnienia ochrony i ubezpieczenia mienia nie tylko mieniu pozwanych, ale także mieniu kupców.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c., przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

Umowa najmu, zaliczana jest do umów, których przedmiotem jest korzystanie z rzeczy lub praw. Treścią umowy najmu jest zobowiązanie wynajmującego do oddania najemcy rzeczy do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a także odpowiadające mu zobowiązanie najemcy do płacenia wynajmującemu umówionego czynszu. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, oddanie rzeczy do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, w zamian za umówiony czynsz, to essentialia negotii umowy najmu (vide: Koziół G., Komentarz do art.659 Kodeksu cywilnego, Lex 2014; Radwański Z. (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 2, s. 259; wyrok NSA z dnia 26 czerwca 2002 roku, III SA 3354/00, niepubl.).

Najem jest umową konsensualną, która dochodzi do skutku w wypadku złożenia przez obie strony oświadczeń woli. Stosunek prawny najmu ma charakter dwustronnie zobowiązujący i wzajemny. Ekwiwalentem świadczenia wynajmującego, które polega na oddaniu rzeczy do używania, jest świadczenie najemcy, polegające na płaceniu umówionego czynszu. W związku z tym najem jest umową odpłatną (vide: Koziół G., Komentarz do art.659 Kodeksu

cywilnego, Lex 2014; Ciepła H. (w:) Gudowski J., Komentarz, t. III, cz. 2, 2013, s. 390 i n.; Czachórski W., Zobowiązania, 2007, s. 475; Jezioro J. (w:) Gniewek E., Komentarz, 2006, s. 1069).

Relacje prawne wynikające z umowy najmu są kształtowane zgodnie z zasadą swobody umów, unormowaną w art. 353¹ k.c., zgodnie z którego treścią, strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego, przy czym pod pojęciem właściwości (natury) stosunku należy rozumieć, iż natura umowy gospodarczej i generowanego przez nią stosunku sprowadza się do tego, że wyraża ona i pozwala realizować interes każdej ze stron, ponieważ zaś interesy te bywają przeciwstawne, istotę umowy stanowi uzgodnienie woli stron. Zgoda stron jest oczywistym wymogiem tak przy zawarciu umowy, jak przy zmianach jej treści, stąd też nawet przy najdalej idących ułatwieniach w realizacji inicjatywy zmian pozostawiona jest drugiej stronie możliwość odmowy zgody na zmiany (vide: Kozieł G., Komentarz do art.659 Kodeksu cywilnego, Lex 2014; uchwała SN z dnia 22 maja 1991 roku, III CZP 15/91, OSNCP 1992, nr 1, poz.1).

W okolicznościach niniejszej sprawy i w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, ocenionego zgodnie z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, nie może budzić wątpliwości, że strony zawarły nie sprzeciwiającą się prawu, właściwości (naturze) stosunku, a także zasadom współzycia społecznego umowę najmu powierzchni użytkowej z przeznaczeniem na prowadzenie działalności gospodarczej, w której w sposób swobodny i zgodny ze swoją wolą ukształtowały wzajemne prawa i obowiązki. Zgodnie zatem z zasadą pacta sunt servanda umowa ta stała się prawem dla stron. Z umowy najmu z dnia 3 stycznia 2011 roku nie wynika bynajmniej obowiązek wynajmującego polegający na ubezpieczeniu mienia najemcy (w tym wypadku lokalu i towaru powoda). Co więcej, w przedmiotowej umowie znalazł się zapis, który wyłączył odpowiedzialność wynajmującego za szkody poniesione przez najemcę, zarówno w zakresie strat, jak i utraconych korzyści, a także jakąkolwiek odpowiedzialność względem osób trzecich, w tym klientów najemcy za szkody powstałe przy i w związku z prowadzoną przez najemcę działalnością oraz wynikające lub związane ze stanem technicznym obiektu handlowego, w którym najemca prowadzi działalność, czy też z niezapewnieniem przez najemcę odpowiedniego stanu bezpieczeństwa (§ 2 ust. 2 umowy najmu). Biorąc pod uwagę, że strony są podmiotami prowadzącymi działalność gospodarczą i obie funkcjonują w obrocie gospodarczym jako profesjonaliści, a każda z nich przy zawieraniu umowy, zgodnie z powołaną wyżej uchwałą Sądu Najwyższego, winna dążyć do zabezpieczenia własnych interesów, stwierdzić należy, że powyższy zapis stanowi swoiste zabezpieczenie interesu strony pozwanej jako wynajmującego przed nazbyt szeroko zakrojoną odpowiedzialnością kontraktową tak względem najemcy, jak i osób trzecich, w tym klientów najemcy. W obecnej rzeczywistości gospodarczej trudno bowiem wyobrazić sobie sytuację, w której na wynajmującego prowadzącego działalność gospodarczą tylko i wyłącznie z tytułu umowy najmu zostaje przeniesiony całkowity ciężar odpowiedzialności związanej z prowadzeniem działalności gospodarczej także przez najemcę. Ryzyko podjęcia działalności o ww. profilu w wielu wypadkach mogłoby rodzić zbyt daleko idące skutki prawne dla wynajmującego i czynić ją nieopłacalną.

Nadto, w przedmiotowej umowie, najemca zobowiązał się – niezależnie od świadczenia czynszu – do zapłaty na rzecz wynajmującego opłaty za ochronę targowiska według zasad i warunków ustalonych przez Zarząd Stowarzyszenia (...) P. 147 lub inny organ reprezentujący (...), stanowiących załącznik do umowy najmu (§ 3 ust. 9 umowy najmu).

Nie stoi na przeszkodzie przyjęciu, że powyższym zapisem wynajmujący, wprowadzie za dodatkową opłatą, ale zgodnie z wolą Zarządu Stowarzyszenia (...) P. 147, w zamian za wyłączenie swojej odpowiedzialności umownej za wszelkie szkody wobec najemcy i osób trzecich zaoferował, poprzez zawarcie z agencją ochrony umowy o świadczenie usług ochrony mienia, podstawowy standard bezpieczeństwa terytorium targowiska w zakresie jego części wspólnych, co można poczytywać za swego rodzaju próbę wyważenia interesów stron w zawartej umowie najmu.

Wychodząc poza zakres łączącego strony stosunku prawnego, dodatkowo stwierdzić należy, jak słusznie zauważyła strona pozwana, że tak jak łącząca strony umowa najmu, tak i przepisy Kodeksu cywilnego nie nakładają na wynajmującego obowiązku ochrony mienia najemcy.

Zgodnie z art. 471 k.c., stanowiącym o istocie odpowiedzialności kontraktowej i znajdującym zastosowanie do stosunków między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego, dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W świetle powyższego, odpowiedzialność dłużnika zaistnieje, jeżeli spełnione zostaną następujące przesłanki: powstanie szkoda wierzyciela w postaci uszczerbku majątkowego, szkoda ta zostanie spowodowana niewykonaniem lub nienależycie wykonanym zobowiązaniem przez dłużnika oraz będzie istniał związek przyczynowy między faktem nienależytego wykonania lub niewykonania zobowiązania a poniesioną szkodą. Ciężar dowodu istnienia wyżej wymienionych przesłanek, faktu aktualizującego odpowiedzialność z art. 471 k.c., istnienia związku przyczynowego oraz powstania szkody, także w postaci utraconych korzyści, w świetle art. 6 k.c. spoczywa na wierzycielu jako osobie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne (vide: wyrok SA w Lublinie z dnia 19 lutego 2013 roku, I ACa 717/12, LEX nr 1314796).

O ile na gruncie niniejszej sprawy poza sporem pozostaje istnienie między stronami ważnego zobowiązania o określonej treści oraz co do zasady fakt poniesienia przez powoda szkody (abstrahując od jej rzeczywistej wysokości), o tyle, w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, trudno wnioskować, że szkoda ta powstała w majątku powoda wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwaną z umowy najmu, zgodnie z argumentacją już wyżej przedstawioną. Zatem, należało uznać, że powyższa okoliczność i jednocześnie jedna z przesłanek warunkujących zaistnienie odpowiedzialności kontraktowej nie została przez powoda udowodniona.

Dodatkowo, powoływanie się przez powoda w omawianym zakresie na treść oraz bezwzględnie zobowiązujący charakter uchwały nr (...) Zarządu Stowarzyszenia (...) P. 147, rzekomo nakładającej na pozwaną obowiązek zapewnienia ubezpieczenia i ochrony także mieniu kupców targowiska, należy uznać za chybione, wzięwszy pod uwagę, że jak trafnie spostrzegła strona pozwana, uchwała taka nie jest źródłem prawa powszechnie obowiązującego, a jedynie aktem wewnętrznym tego Stowarzyszenia, stanowiącym swego rodzaju wskazówkę, propozycję mającą na celu wyznaczenie kierunku dla podjęcia przez pozwaną oczekiwanych przez kupców działań, wobec czego nie może być mowy o powstaniu dla wynajmującego z tytułu podjęcia tejże uchwały obowiązku we wskazanym zakresie. Również zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenie życiowe wskazują, że w omawianym przypadku, pozwani jako wynajmujący, w założeniu chcąc ubezpieczyć lokale i towary wszystkich kupców targowiska, musieliby posiadać orientację w zakresie szacunkowej przynajmniej wartości towarów każdego z nich, co przy wielu handlujących wiązałoby się ze zbytnimi uciążliwościami dla wynajmującego.

W świetle powyższych rozważań oraz przytoczonych argumentów, przy jednoczesnym braku udowodnienia przez powoda zaistnienia przesłanki niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwaną z łączącej strony umowy najmu, uznać należy, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia przez stronę pozwaną postanowień wiążącej umowy, a zatem także i wspomnianej zasady pacta sunt servanda, co wyklucza wyciągnięcie wobec nich na tej podstawie jakichkolwiek konsekwencji prawnych za szkodę poniesioną przez powoda.

Jeżeli natomiast chodzi o umowę o świadczenie usług ochrony mienia nr (...) zawartą w dniu 23 sierpnia 2008 roku pomiędzy pozwanymi a Agencją Ochrony (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. (obecnie: Agencja Ochrony Mienia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.) oraz korelacje ww. stosunku zobowiązaniowego ze szkodą powoda, przede wszystkim należy mieć na uwadze, że umowy tego rodzaju najczęściej kwalifikuje się jako umowę o świadczenie usług, do której stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.).

Zgodnie z art. 734 § 1 k.c., przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Umowę zlecenia (a więc i umowę o świadczenie usług) zalicza się do zobowiązań starannego działania, a nie zobowiązań rezultatu. W razie nieosiągnięcia rezultatu, ale jednoczesnego dołożenia wszelkich starań w tym kierunku, przy zachowaniu należytej staranności, zleceniobiorca nie ponosi odpowiedzialności za niewykonanie zobowiązania (vide: Kołakowski K. (w:) Bieniek G., Komentarz, t. II, 2006, s. 387; Szpunar A. (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 2, s. 393).

Abstrahując od powyższego, stwierdzić należy, że zgodnie z analizowaną umową, jako jej przedmiot wskazano świadczenie przez agencję na rzecz pozwanych usług w zakresie działań ochronnych zmierzających do ograniczenia zagrożenia utraty lub zniszczenia mienia zleceniodawcy na obiekcie przedmiotowego targowiska.

Powyższe unormowanie, jak również fakt, że żadne z pozostałych postanowień umowy o świadczeniu usług nie przewidują obowiązku ochrony przez agencję prywatnego mienia najemców, tj. m.in. towarów pozostawionych przez kupców w najmowanych lokalach, implikują przekonanie, iż umowa ta wskazanej ochrony kupcom nie gwarantuje.

Zatem, w odniesieniu do tej umowy, powód nie jest podmiotem uprawnionym do żądania od agencji ochrony naprawienia szkody na zasadach omówionej wyżej odpowiedzialności kontraktowej, albowiem nie jest on stroną tej umowy, a jak już wskazano, art. 471 k.c. znajduje zastosowanie wyłącznie do stosunków między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego.

Z analogicznych względów powód, jako poszkodowany, opierając się wyłącznie na zasadzie odpowiedzialności kontraktowej, nie mógł skutecznie domagać się naprawienia powstałej w jego majątku szkody od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej agencji ochrony dozorującej targowisko.

Zgodnie z treścią art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela przy ubezpieczeniu majątkowym polegać może w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.).

Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Natomiast jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 k.c.).

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest zatem odpowiedzialność ubezpieczającego (w omawianym wypadku agencji ochrony mienia dozorującej targowisko) za szkody wyrządzone osobom trzecim, a więc szkody wyrządzone wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 i n. k.c), jak i szkody wyrządzone na skutek czynu niedozwolonego. Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy, ryzyka, słuszności oraz nawet w sytuacjach, gdy odpowiedzialności nadano charakter absolutny (bezwzględny). Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga zatem tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, która ma charakter wtórny do odpowiedzialności cywilnej wskazanego w ustawie lub w umowie podmiotu (vide: Gawlik Z., Komentarz do art. 805 Kodeksu cywilnego, Lex 2014, wyrok SA w Krakowie z dnia 23 grudnia 2014 roku, I ACa 1378/14, LEX nr 1651900).

Sąd w toku przedmiotowego postępowania nie uzyskał od stron sporu informacji stricte dotyczących umowy odpowiedzialności cywilnej Agencji Ochrony (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. (obecnie: Agencja Ochrony Mienia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.), przez co nie dysponuje wiedzą w zakresie postanowień i dokładnych warunków, na jakich została zawarta ta umowa.

W opinii Sądu jednak, do rozważenia pozostaje, być może w toku innego postępowania, odpowiedzialność ww. agencji ochrony dozorującej targowisko oraz ewentualnie jej ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za szkodę poniesioną przez powoda wskutek trzech kradzieży towarów z obszaru targowiska, w oparciu o reżim odpowiedzialności deliktowej (np. z art. 415 k.c. i art. 429 k.c.), której źródłem powstania jest czyn niedozwolony. Sąd bowiem pragnie w tym miejscu zaznaczyć, że zatrudniona przez pozwanych firma ochroniarska miała za zadanie dozorować cały obiekt targowiska, a więc także jego bramy i ogrodzenie tak, ażeby nieuprawnione osoby o nieokreślonych zamiarach (w tym np. potencjalni złodzieje czy dewastatorzy) nie miały możliwości przedostania się na plac targowiska. Można więc

pokusić się o postawienie wstępnej tezy, że gdyby agencja ochrony, jako podmiot profesjonalnie trudniący się ochroną mienia, wykonywała swoje obowiązki z należytą starannością, być może nie doszłoby do kradzieży w kiosku powoda, a on nie poniósłby szkody, której naprawienia domagał się w tym postępowaniu.

Z drugiej strony, jednocześnie dyskusyjne pozostaje, dlaczego powód nie ubezpieczył choćby i tylko sprzedawanego przez siebie towaru (wobec jego twierdzenia, że poszczególni ubezpieczyciele odmawiali ubezpieczenia jego kiosku wobec braku stałego kontaktu z podłożem) po pierwszej czy też drugiej kradzieży, kiedy decyzje tak ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej agencji ochrony, jak i samych pozwanych wyraźnie już eksponowały zakresy odpowiedzialności kontraktowej obu tych podmiotów.

Niezależnie od powyższego, w konkluzji stwierdzić należy, że z uwagi na ściśle zakreśloną przez powoda w pozwie podstawę faktyczną żądania, która została zbudowana tylko i wyłącznie w oparciu o naruszenie przez pozwanych postanowień umowy najmu oraz uchwały nr (...) Zarządu Stowarzyszenia (...) P. 147 oraz w związku z faktem, że postępowanie dowodowe w zakresie inicjowanym przez stronę powodową było nakierowane jedynie na wykazanie zaistnienia przesłanek szkody wynikającej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwanych z umowy najmu, Sąd nie mógł tak dalece ingerować w bieg procesu, aby zmodyfikować tę podstawę faktyczną żądania powoda, którą przecież pozostaje związany m.in. na podstawie art. 321 § 1 k.p.c.

Z tych wszystkich względów, powództwo podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, zasądzając od powoda na rzecz pozwanych kwotę 7.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na które złożyły się: koszty zastępstwa procesowego określone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) w wysokości 7.200,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Jednakże, biorąc pod uwagę fakt, iż powód uzyskał zwolnienie od kosztów sądowych w całości w przedmiotowym postępowaniu, ww. koszty zostały przejęte w ciężar wydatków Skarbu Państwa na podstawie art. 113 ust. 4 u.k.s.c.

Z/1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

2. uzasadnienie sporządzone przez asystenta.